

Интервју са професорком историје Снежаном Алексић

- Где сте рођени и како бисте описали Ваше детињство?

Рођена сам у Београду, али сам расла код моје баке у Приштини, а лета сам проводила у дивљој, пустиловној Црној Гори-на планини Комови, у селу Морачица (село моје лепше од Париза) и на мору. Сваке године сам тамо боравила по два месеца. Збиља сам имала лепо и безбрижно детињство, расла сам у бројној породици, била сам четврто дете мојима. У Црној Гори смо племенски настројени, на планини смо правили логорске ватре увече, преко дана терали стада, брали печурке, боровнице. Јахала сам коња, имала пса. Ха, ко би рекао да сам у иностранству одрасла!

- Када је почела Ваша заинтересованост за историју и шта је било пресудно?

У основној школи, у петом разреду имала сам добру професорку историје. Радило се о старијој жени, правој госпођи, а бити госпођа у доба социјализма није било лако. Знала је да допре до нас, имала је топлину, била је дивна жена-лака на оцени. Уз њу сам се пронашла и потрудила да добро научим градиво, а „инфицирали“ су ме и грчки митови. У питању је антички период, јако леп, узбудљив, бројна су дешавања.

- Како описујете Ваш рад у школи?

Трудим се да на часу постоји ред, да ђаци разумеју моја предавања. Друга ствар која ми је битна је објективно оцењивање. Волим свој посао и отворено сам вам рекла, немам дилему: Све бих дала да само предајем, а да вас Министарство просвете испитује. Да они направе валидне, баждарене тестове и у одређеним интервалима вас и оцене. Видећете кад одете на факултет, надам се за вас онај жељени, колико год да је прва година тешка, проблематична због нових професора, непознате средине, сусрета са новим типом учења и похађања наставе, како се сналазите. Знаћете тада да ли смо вас припремили за све што вам се дешава.

- Колико дуго радите у школи и које су разлике међу генерацијама?

Две деценије сам у настави. Трудила сам се да ђацима приближим историју. Да, има разлике, што је и нормално, има великих разлика. Претходне генерације су биле далеко озбиљније, темељније, вредније. Сад све зависи од родитеља, колико су расположени да подстакну своју децу. Али, без обзира на успех у средњој школи, не мислим да оцена одређује ђака, важно је да упише и заврши факултет који воли и да свој посао ради с љубављу. На млађима свет остаје, радо бих да су „заражени“ историјом. Тај точак се стално окреће. Моја мама је мислила да ћу уписати права, а мени то није пало на памет. Само сам желела историју. Млади треба да истрају у својим одлукама колико год да су болне за породицу. Не кајем се што радим у школи, с младима је интересантно, није увек пријатно искуство с обзиром да не можеш свима одговорати. А нисам ни могла свима да одговорам. Последњих година радим комотније.

- Да ли бисте могли да нам испричате неку занимљивост из своје каријере?

Добро је када нас бивши ђаци посећују и обавештавају о свом студирању и искуствима. То може само да подстакне да се неке ствари поправе. Прија ми када ме похвале, саопште ми да имам удела у њиховом успеху. Ради се о томе да су они заправо прихватили моје сугестије, слушали шта причам и то применили у датом тренутку-њихова зрелост и успех. А исто желим и вама двома.

Интјервју саставиле Кристијина Мићковић 3/6 и Душка Ракин 3/5

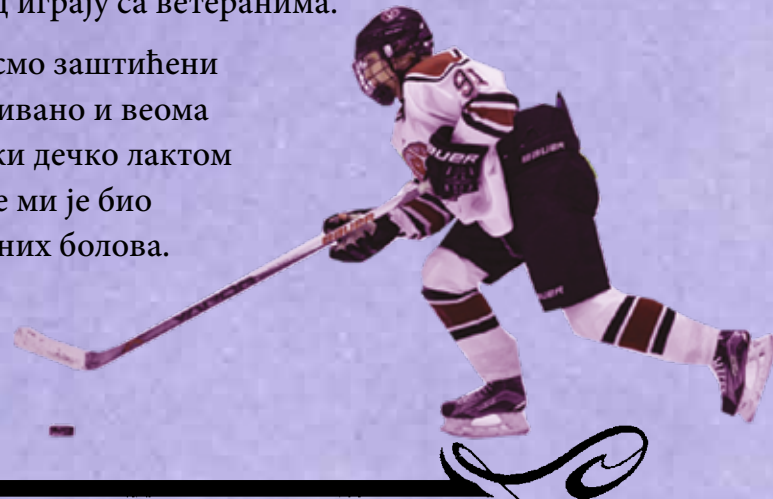
Спорт - Хокеј на леду

Богдан Милосављевић, ученик одељења 3/1, тренира један од мање популарних спортова у Србији. Надамо се да ће ученици на основу његове приче завољети овај спорт и посветити му мало више пажње.

„Већ десет година тренирам хокеј на леду, а тренутно тренирам у Црвеној Звезди. У Србији има четири клуба (два у Београду, и по један у Новом Саду и у Суботици), а само два играју већу лигу (Звезда и Партизан). Реакције људи су обично смешне, јер ме сваки пут питају да ли је на трави. Стање хокеја и сама његова популарност опада, што су деца која га тренирају старија. Наравно има и оних који наставе и дођу до сениора (старији од 21), али после тога, или постану тренери, или престану да се баве хокејом, па понекад играју са ветеранима.

Као и у сваком спорту, тако се и у хокеју дешавају повреде. Иако смо заштитени штитницима од главе до пете, увек може да се деси нешто неочекивано и веома озбиљно. Кад сам био млађи, део зуба ми се одлomio, јер ме је неки дечко лактом ударио у кацигу, а скорије ме је погодио пак у колена, на месту где ми је био померен штитник и нисам могао да ходам недељу дана без озбиљних болова. Све је то део овог узбудљивог спорта који се игра широм света.“

Филип Ђорђевић, 3/1

Путопис - АМСТЕРДАМ

Ове године, новембар је био нарочито топао. У ваздуху се осећала устајалост и статичност. Авион је упалио своје моторе, производећи јако непријатан звук, који је усађивао несигурност дубоко у кости. Гло поче да подрхтава, брзина залепи тела за места, и винух се у хладна и плава небеса. То је био мој први пут да сам посетила Амстердам. Постоји један неописив доживљај удисања ваздуха новог града, ког се ја религиозно држим сваки пут када моје очи угледају нове просторе.

Такси који ме је довео до хотела био је марке Тесла, и морам признати да иако више ценим културу и неке застареле ствари и иако нисам велики фан модернизованих предмета, уживала сам по први пут у таквој технологији, а неописива изненађеност као код малог детета ме је обузела када сам видела да се врата овог аутомобила отварају тако што се на клик дижу горе.

Прва шетња по Амстердаму је оставила на мене толики утисак да је свака реч у мени пресушила, јер сам се плашила да ниједна неће моћи довољно добро да опише тај осећај. Ваздух је био магичан, имао је такав утицај на људско тело, као да ти поручује да ће све једног дана бити у реду. Удахнувши и издахнувши неколико пута, већ сам се нашла у зачарном кругу лепоте и љубави који је постојао тамо. Очи су ми упијале сваки ћошак, и сваку особу која је тај град још више чинила да буде оно што јесте - магичан.

Упознавајући Амстердам, остварила сам жељу коју сам гајила још од седмог разреда. Посетила сам кућу Ане Франк. Уметност и историја, руку под руку, живе међу тим зидовима, где су живеле породице које су се свакога дана тресле од страха, док се на њега нису навикле, док им он није постао усађен у кости. Ту, између тих зидова, живела је и једна девојчица, која је од живота хтела много, а заузврат добила премало. Емоције су набујале, у тој девојчици препознала сам страхове и патње које је проживела.

Следећи на реду је био национални музеј Ријкс, било је фасцинантно видети Рембрантову Ноћну стражу на огромном платну. Оно што је био шлаг на торта, јесте био одлазак у Ван Гогов музеј који је један од националних обележја Амстердама. Налази се поред свих осталих музеја, у Музејској четврти. Никада нисам видела толико уметности на једном месту. Сигурна сам да душа тог човека почива међу зидовима музеја.

Поново, овог пута по мраку, нашла сам се на седешту авиона који је упалио своје звучне моторе који уносе немир. Овога пута, међу тим немирима је поред неизвесности о преживљавању био помешан са носталгијом за градом који сам управо посетила. Плашила сам се враћању у свакодневицу, јер сам знала да ће тамо дани протичати онако како морају да протичу. Међутим, авион је своја крила ипак раширио, и после поновног кратког лета, ја сам удахнула београдски познати ваздух, у коме се осећао мраз овог пута. То је била новина, која ме је обрадовала. Само да ствари не стоје у месту.

Исидора Тошић, 3/6

Интернет и школа

Без интернета и паметних уређаја, живот у 21. веку је незамислив. Поред садржаја забавног, данас се могу пронаћи и сајтови образовног карактера, који су често посећивани. О томе говори и чињеница да ће ђаци потребну информацију пре потражити на интернету, него у књизи. На тај начин ће брзо и лако доћи до информације, али не увек и тачне. Ученици често уложе труд да науче, али некад погрешно, и то јесте главни проблем. Један од начина да се спречи ширење лажних, али и да се дође до тачних информација, јесте посећивање проверених сајтова. То су најчешће сајтови које су основали наставници. Коришћењем тих сајтова ученици могу да уче битне делове градива и да избегну трошење времена. Такође, и наставнике треба охрабрити да се опробају на овом пољу, јер ће на тај начин приближити школу новијим генерацијама. Четврта гимназија иде у корак са временом и на официјалном сајту школе су истакнути корисни линкови.

Мина Ојалић, 3/1

Такмичења

Ученици Четврте гимназије и ове године остварили су изузетне резултате на такмичењима из српског језика и књижевности, енглеског и руског језика, географије, филозофије. Многи од њих пласирали су се на Републичко такмичење, а комплетан извештај и имена ученика можете погледати на сајту наше школе. Како појединачно, тако и екипно, наши ученици освајају медаље. У спорту су ове године заблистали кошаркаши и одбојкашице. Такође је постигнут успех на квизу „Marketing Challenge“, што је доказ да наши ученици померају границе и освајају награде из различитих области.

Ученици 3/5 на квизу „Marketing Challenge“

Да ли сте знали?

Да ли сте знали да је 1930. године, са 16 година, Џорџ Нисен дошао на идеју која би донела револуцију у акробацији, а то је трамполина. Након што је видео да уметници трапеза заврше своју рутину, тако што се спуштају у заштитну мрежу, Нисен је помислио да би било још узбудљивије ако би некако могли да наставе са одбијањем - па је претворио гаражу својих родитеља у радионицу и почео са радом. Његов изум се састојао од металног оквира који је био прекривен платном, који је назвао „одскочном платформом“.

Док је студирао на Универзитету у Ајови, Нисен је наставио да савршава своје изуме, замењујући платно најлоном, да би повећао одскок. Променио је име у „трамполину“, додајући „е“ шпанској речи за „скакаоницу“, и регистровао је као заштитни знак. „Није било тржишта за то, јер је нико никада није видео“, рекао је Нисен. „Морам сам да покажем њену вредност. И то је увек била моја јака страна. Волим да правим нове ствари и онда их пласирам на тржиште.“ Покојни изумитељ је провео свој живот путујући светом, радећи демонстрације трамполина и промовишући свој изум и спорт. Са 92 године, још увек је могао да уради стој на рукама.

Бојдан Милосављевић, 3/1

Болести зависности међу младима

„Још увек не осећам мучнину, али то је пост-ефекат. То је сигурно. Тренутно се налазим у џанки лимбу. Превисе сам лоше да бих спавао. Превисе сам уморан да бих остао будан, а болест је тек на свом путу. Зној, језа. Бол и жеља. Потреба, као ниједна коју сам икада осетио, ускоро ће ме преузети. На путу је.“

Марк Реншон, из филма „Trainspotting“

Са адолесцентним периодом, под руку долази и велики број егзистенцијалних питања и сумњи. У једном моменту, осећамо као да знамо шта радимо и ка чему идемо, а већ се следећег момента питамо „Да ли ћу успети?“

Тинејџери се сусрећу са великим бројем проблема, који се старијима углавном чине безазлено, а на деци остављају трајне последице. Бег од реалности се увек тражи у том замишљеном, мета свету, а улазница за њега лежи у психо-активним супстанцама које су данас свакоме на дохват руке. Када се једном крочи у њега, ретко ко ће на почетку желети да изађе, а када то буде желео - биће касно. Зачарани круг узима под своје.

Према извештају полиције, забележено је да је 80-90% младих у узрасту од 15-25 година сигурно имало контакт са бар једном врстом наркотика. Распрострањеност дроге је велика, и на пут томе се може стати ако указујемо помоћ једни другима, разбијамо сумње и табуе. Некада бисмо да викнемо на сав глас, а највише што можемо да урадимо је да отворимо уста. Потражити помоћ није срамота.

Исидора Тошић, 3/6

